

מסורת הש"ס

[illegible]

(א) נס' בעי מניה רב
חסדא מרב הונא מאו
לקדושי אסכרא לנ"ל
(ב) רש"י ד"ה מ"סן
ומפ"ס מנערין הן אבל
בשעת שמיס: (ג) שם
ד"ה שרי וכו' ולהשתמר
זו לכך לנ"ל ומינה מערב
נמחק: (ד) שם ד"ה
מטעמא וכו' שיעוס די
כלל שאל:

ברוי"ש [בריי"ש]. שָׁנָה
שְׁנָוִרִים (מִן בִּירָה).

מר ינוקא ומר קשישא.
שני בנים היו לרב חסדא
ושם שניהם שרין. אלא
שהגדול קורין לו מר
קשישא ולצעיר קורין לו
מר ינוקא (בכובות 99:
ועי' תוס' ב"ב 8: ד"ה מר).

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

כל השבת. כדלמחן לעיל [קו]. עד יום רביעי: פירוטא. שכן שיעורים
בשון לע"י ברו"ש: וסאיני. שכן תאנים: ואסני. שכן תוחים:
שיכרא. שכן תמרים: **בר פליסר מני.** שנתנו מים על התמרים
ואחר שזכו נתן על תמרים אחרים וכן הביא תמרים עד י"ג פעמים:

מִיִּסְרֹן וּמִפִּיִּם. מַלְעָרִין (א) וּבִשְׁעַת
 שְׁמִיָּה מִפִּיִּסְרֹן הָן כְּלוּמַר טוֹבִים הֵן
 הָאֵלִי לֹאִי עֲלֵיהֶן קִדּוּשׁ וְהַבְדָּלָה:
דְּלוּר דְּבִרְסִי. וְדַר שְׁאִין לֹא הִפְרָה:
 מִי וּזְרִין. מִי מִשְׁרַת הַפֶּסַח: **שְׂרִי**
לִיה אֶבֶר. הַתְּחֵלָתָא לַעֲשׂוֹת שֶׁכֶּר
 וְהַשְׁמַכְרָה בִּי (א) מַעֲבֵר לִכְךָ הוּא יִפְהֵא
 בְּעִינֵיךָ וּמִקֵּדֶשׁ אֲחֵה עֲלֵיהֶן: **כּוּם כָּל**
כִּרְבֵּה. רַבְמִי: "מַעֲשֵׂה יוֹן כָּל
שָׂוֵא. אֲחֵה עֲשִׂימָה שְׂאֲמֵרוּ הַבְּנֵיכָן
 רָרִיךְ שִׁיעֻטֹּס (א) כָּל שָׂוֵא: **מִנְהָ**
דְּלוּלָה. "מַעֲבֵר עֲשׂוֹת וּמִתְחֵלָה
 לְזַמְנָהּ וְזֶמֶן הַקִּרְבָּתָא תַּמִּיד כִּשְׂאֵתָהּ כֹּה
 לְקַדְמָה: **וּמִשּׁוֹס פֶּסַח.** שְׂמֵא יֵשׁ
 כְּסֻדָּה וְיִזְמַנָּה וְיִפְשַׁע מַעֲשׂוֹת פֶּסַח:

דעם 11טן

כל השבוע כולה. כדאמרו ר' עקיבא
יום רביעי. והבי' ק"ל כרוב' דאמר
טעם מוקדש ואם שחז ולא קידש
מוקדש למחר לא היום שחז וכן טעם
מנדביל ואם לא הדינא מנדביל והולך
עד יום רביעי: וכן טעם. לן מעונה
שלא אכל וקרא הוא דנדינא: (1) חמר
מדינה. אין יין ואחר צעיר הואת כי
אם שחר הלך מנדבילין בן וכן הלכה.
אבל מים לא יאקרו חמר מדינה ואין
מנדבילין על המים אפילו היכא דליכא
שכר ויין: שמעט מינה סלם. ג'
דברים בסודרי הדנלה. ואף על גב
דשמעין מינה מנדבילין על חמר
דמדינה אפי' שזינו יין לא חשיב דלא
איירי אלא בסדר הדנלה אי נמי
מילתא דפשיטא הוא דכיון דאין יין

מחלה יבדיל כלל: מהו לקדוש? אשכנז.
בתקום שאין יין: פירומא. שכן
שעורין: וטאני. שכן תאניס:
ואסני. שעשין שכן מפר סנה גנון
ותיין. והללו חזונין יותר מפר שכן
סנה סהיב על תמרס: אכל אכדולי
כדלנין. לביבא דרבי: תליסר מגני.
גנתי המיס על תמרס ואח"כ נותנין
על התמרס אחריס וכן ביבא אחריס
על שלש עשרה פעמים. ומוגי נראה
שהוא אשר מנן זמן צידן
(בדאש' ד') ותתרגמינן ארמך והוא
לשון מסר כך השיבא היה כוחש ג"כ
ותשריט התמרס חדשים שלש עשרה
פעמים: צעריה. לשלול. דתמרס:
תעלשילן ד'אחרי' בנחוצות (דף י'):
מיסור ותפיס'. בתמידי. וכו' מי שנעצר

רצוהו הוה לסיים ולרצות להקדיש וכו' **שיכרא**, עני יהיה שלא יוכל לקנות יין ויזמין דחיביא ליה ריפחא מקדש **אחרי** **מכרינן**, ברכת המזון כדמפרש לקמן: **מטעמא** יין כל שאוה, אהוה טעמה יא, והכי הילכתא, והוא שלא טעם כל יין ויפא אלא טעיה לה, שיהיה מוחזק כדלעיל: **נר**, מנהג בדורא, משא עשוי ומחזק: **עבר** שנה שמשחת נפש וכו' ומחלה והפסחא:

אמר רבא חילכתא טע' פירווא. שכל שגורים
 לה בוי. בסוף מיל: שכל שגורים:
 דאי לאו הכי היינו ליטנא שנתנו מים על התמרים:
 רביעי בשבת כדאמר רבי לא תמרים עד י"ג פעמים:

אמר רבא הילכתא מעם מקדש^א וטעם מבדיל
ומי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך כל
היום כולו עד מוצאי שבת^ב מי שלא הבדיל
במוצאי שבת מבדיל והולך כל השבת כולו
לשיטתא אמר רבא הילכתא מעם מקדש מעם
מבדיל מי שלא קידש בע"ש מקדש והולך כל
היום כולו מי שלא הבדיל במוצ"ש מבדיל
והולך כל היום כולו אמרי ליה^ג מר ינוקא
וזמר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי
זימנא חדא איקלע^ד אממר לאתרין ולא הוה
לן חמרא אייתינא ליה שיכרא ולא אבדיל וכת
טוות למחר טרחנו ואייתינא ליה חמרא
ואבדיל וטעים מדי לשנה תו איקלע לאתרי
לא הוה לן חמרא אייתינא שיכרא אמר אי
הכי^ה חמר מדינה הוא אבדיל וטעים מדי
שמע מינה תלת ש"מ^ו ההמבדיל בתפלה צריך
שיבדיל על הכוס ושמע מינה אסור לו לאדם
ש"יכאל קודם שיבדיל ושמע מינה מי שלא
הבדיל במוצ"ש מבדיל והולך כל השבת כולו
בקעא מיניה^ז רב הונא מרב חסדא מהו
לקדוש^ח אישכרא אמר השתא ומה פירושא
ותאנינא ואסני דבקעא מיניה מרב ורב מר'
חייא ורבי חייא מרבי ולא פשט ליה שיכרא
ממביקעא סבור מינה קדושי הוא דלא מקדשין
עליוהי אבא אבדולי מבדלין אמר להו רב
חסדא הכי אמר רב כשם שאין מקדשין עליו
כד אזי מבדילין עליו איתמר נמי אמר רב

תחליף בר אבימי אמר שמואל כשם שאין
עליו לוי שדר ליה לר' שיכרא בר תליסר מגנ
בגנו זה ראוי לקדש עליו ולומר עליו כל שוי
צעריה אמר ^המיסרן ומפיים אמר רב יוסף א
אמר רבא אישתי מי זוריון ולא אישתי שכי
שיכרא מאן דמקדש אישיכרא רב אשכחיה
ליה שרי אבא למקני איסתרי משיכרא ת"ד
מברכין אלא על היין אטו אישיכרא ואמי
נתיה בדברו אמר אביי הכי קאמר ^האין ואמי
אלא על היין ת"ד אין מקדשין על השכר משום
מקדשין מטעמא דין כל שהוא ר' יוסי בר
רב הונא אמר רב וכן תני רב גידל דמן נר
יצא ואם לאו לא יצא אמר רב נחמן בר יצח
מנשיא ולא גידול בר מניומי אלא גידול סתמא
אדרידיה: סמוך למנחה: איבעיא להו סמוך למ
למנחה קטנה תנן סמוך למנחה גדולה תנן וכו

עליו קדוש: אדור כריסו. נדר שאין לו הפרה: מי
ה כנגד מזה: מקדש אשכנז. ואפי' שהיה בין צעירה וט
התחיל לעלות שכן ולהשכר נ
של ברסה. ברסה המזון: ר"מ דלא קבע עליה אבל
המבצר לרץ שיטעום אותה טעמיה ד בכל שחור
מכל המסובין אבל טעם אחד מהם ילאו כולן ידי חוב
א שמשיה דבר גידל (דמרגס) אבל איני מזכיר מי הוא
למעלה דהיינו חמדי הערב שחמדי האל
חמדי דחלמירין חמדי נשטט (לעיל ד. ת. א.) ומשום פסח.

קז.

אמר: וכן הנה: **אמרי"ר** מהי
גרמין מדביל והולך כל היום כולו
ואו ובהם כלשונא קמא דמדביל עד
לא לעיל ונחשנה כלשן שחל להיות
במנוח"ם ונמי רגילין דמביל אחר
ההעמית וכן בסדר דרך עמס:
מנה מבדיל כל השבת
בזלח. לא שמעין מינה
אלא כל היום אלא נקט הכי משום
דלמסן:

מדר ברבים ב'. דקסנר דנרעס
אין לו הפרה ואין הלכה כן
הפירה ונמוס על דעת תפוסר ונישן
דף לז: **אם** טעם מלא **אומא**
יצא וכדמפרש ביומא (דף פ.) כל
שליחיו ומלקן לזד אחד יראה כמלא
לגומיו ופחות מרביעית כדאמרין
ההם אבל מלא לגומיו אמרין ההם
דהו יומר מרביעית ונראה שזו
רוב רביעית דאמרין לקמן והוא
דשמה רובא דכסא דדוקא לזאס בינוי
לזאזל כזו מלך הכזן צני טפי
כזו מלך הכזן **הם** ט:

(א) **סִמּוֹן** צִנְחָנָה. תימה אחרי קרי
 ליה מנחה דלי משום דמנחה
 יהיתה קרינא בין הערבים הלא גם
 בשחר קרינא מנחה חזיתין ומנחה
 תמיד וי"ל בשחר שי שם אחר חפלה
 משמרת ועוד דלמדין בפרק קמא
 דברכות (דף ו:). הוי זוהר בחפלה
 מנחה שאף אליהו לא נענה אלא
 בחפלה מנחה ושמה בשעת הקרינא
 מנחה נענה ולכך קרי ליה חפלה
 מנחה שאז היה שעת תפלה ואחי:

קדשין עליו כך אין מברלין
שנמיה הוה בסים טובא אמר
ותושבחות שבועולם כליליא
רברים דלא אישתי שיכרא
ואמר רבא תיהוי שקיותיה
הונא קדשין אשיכרא אמר
מקדשין אלא על היין ואכל
מברכין עליהו שהכל
הבא כוס של ברכה לברך
אלעזר בר רבי שמעון אמרו
אומר מלא לוגמא אמר
המקדש ומעם מלא לוגמא
אנא תנינא לה לא גידול בר
מאי נפקא מינה למירמא דיד
ה גדולה תנן או דילמא סמוך
פסח דילמא אתי למימשך
ואתי

מי משרת פסח: תיהיו שקיפות
משום דחביב ליה כדאמר לעיל [וקו:]
ה בעינן ומקדש אחה עלי: ואין
עליה ליה לן כה לא גרסינן כלל:
טעם מלא לנחמה יא ואם לאו לא
והע"פ שלם טעמו: אמר רב נחמן
בגידול בר מנחש או גידול מיה
דמו בגון ערבר הפסח שחל להיות
א"י יב כסדרה ויפסע מנחש פסח:

עין משפט
גד מצודה

מד א מתי פיו מהלי
נדרתו (הל' טו)
ועי' בהג' מתי שם פ"ק
ו' ופכ"ט מהלי' שנת
הלכה י' קמ"ג עקב ש"ס
עושי"ע אי"ח סי' קפ"ב
וסי' ער"ב פ"ט וסי' רפ"ט
ס"ב וסי' ר"ז סי"ב:
ב (עושי"ע אי"ח סי' קפ"ב
ס"ב):
מה ג מתי פכ"ט מהלי'
שנת הלכה י' עושי"ע
אי"ח סי' ק"ל עקב י' וסי'
רע"א עקב י"ג:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) ולפנינו שם בנויר (ד' ד')
הנ"י ורבען נמי הא נבעי ליה
לאסור יין מלגה כיון רשות
א"כ לימא קרנא מיין מלא
ושכר ש"מ תרחי ע"כ ונ"י
רבינו אינו מוכן ונ"ל.